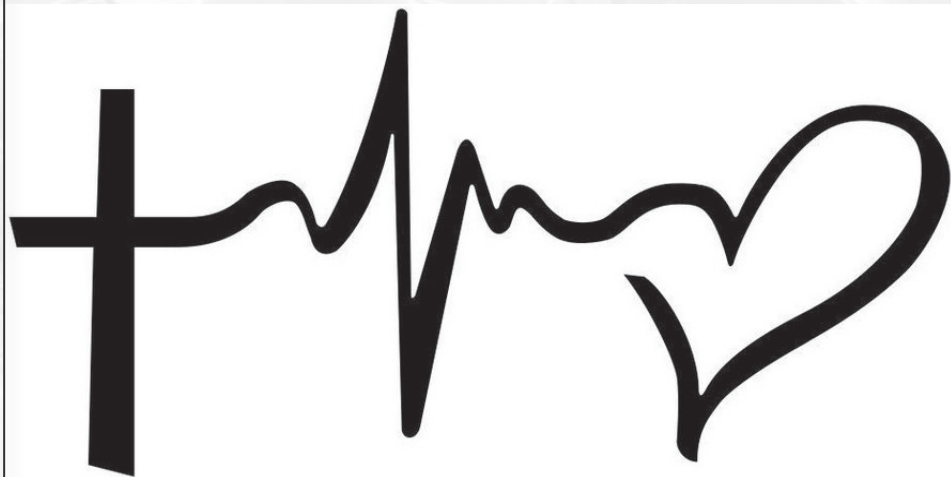

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

2015. nyár
XIX. évfolyam 2. szám

HIT • REMÉNY • SZERETET

Mindezekben bővülő,
testi-lelki felüdülést hozó nyarat
kívánunk!

Szeretett gyülekezet!

Nehéz elhinni, hogy ismét eltelt egy (iskola)év, és újra itt a nyár! Még mielőtt az iskolások felírják az utolsó V-t a táblára, és szétszéledünk a nyárra, jó visszatekinteni az elmúlt két hónap gyülekezeti eseményeire és várakozással gondolni néhány előttünk álló programra.

Hálát adunk mindazért, amiben az utóbbi időben részünk lehetett, és

imádkozzunk a nyári programokért – különösen a nyári gyerektáborért – és azért, hogy mind lelkéseinknek, mind minden gyülekezeti tagnak és családjának testi-lelki felüdülést hozzanak az előttünk álló nyári hónapok!

A szerkesztőbizottság nevében jó olvasást kívánunk:

BERNHARDT DÓRA,
GÁNC S TAMÁS ÉS ECSEDI KLÁRA

Tartalom

Hangoló	2–3	Nem közepes volt a Középkör	14
A kávédaráló hitvallása	2	Különböző nehézségek, de	
Beszélgetősarok	4	közös cél	15
Köztünk szolgáltak – ismerkedés		Ahol mindenkit szívesen	
hitoktatóinkkal	4	látunk	17
Montázs	6	Kitekintő	18
Búcsúztunk	6	A Down-szindróma világnapja	18
Isten a kórteremben	7	Nézegető	19
Álomhétvége Balatonszárszón	9	Lelkeszi beszámolók	22
Egyházmegyei kórustalálkozó	10	Hírek, események	29
Bőjtölve és imádkozva	11	Orgonáünnepe	31
Kelenföldi Férfikör	12	Hivatali rend, telefonszámok	32

A kávédaráló hitvallása

„Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten. Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13,12–13)

Idén februárban, 36. születésnapomra nagymamámtól egy nagyon különleges ajándékot kaptam: egy antik réz kávédarálót. Az ember belerakja ugyebár a kávészemeket, megtekeri, és alul kijön az őrölt friss kávé, amiből le lehet főzni a várva várt folyékony feketét. Nagymamám ezt a szép műtárgyat egy hagyatékából vásárolta. Az alsó kis dobozában még volt is egy kis őrölt kávé – gondolom az előző tulajdonos őrölte még. Minden abszurditás és morbiditás mellett ez a kávédaráló nagyon lényegeset üzen az elmúlásról és a folytatásról. Ez ugyanis egy hitvalló kávédaráló. Az iciri-piciri dobozába – ahol az őrölt kávé landol – bele van gravírozva a hit, remény, szeretet hármasságnak a jelképe: egy kereszt, egy horgony, és egy szív.

Egy nagyon különleges ígéret az, amit Pál apostol a korinthusi gyülekezetnek ír: a múltból és a jelenből még nagyon sok mindent nem értünk az Isten akaratóból, vagy nem tudjuk megmagyarázni mi és miért történik velünk, bennünk és körülöttünk. De az biztos, hogy e három – hit, remény, szeretet – megmarad. Meg fog maradni, örökkön-örökké. Ez az ígéret: ami igazán lényeges, az megmarad. Ami igazán számít az Isten előtt: az nem vész el. Amire fel lehet építeni egy életet – a hitre-reményre-szere-

tetre, mint egy stabil háromlábú székre – arra nagyon kell vigyáznunk, de ugyanakkor biztosak lehetünk benne, hogy működni fog. Hogy senki és semmi nem veheti el tőlünk.

A Jézusban való hit, a Jézusban való reménység, és a Jézusban megélt, továbbadott és továbbadandó szeretet ugyanis nemcsak egy álom, hanem valóság, és nemcsak valóság, hanem maga a beteljesedett álom. Olyan valóságos álom, ami megmarad. Nemcsak úgy, mint egy ajándék, egy hagyatéki tárgy, egy hitvallás, amit tovább adunk a következő nemzedéknek. És még csak nem is úgy, mint ez az antik réz kávédaráló, hanem még annál is tovább. Örökkön-örökké. Mégpedig Jézusért és Jézus miatt, akiért, és aki miatt ez a három szó sosem lesz elcsépett, „ledarált”, unalmas, hanem mindig tartalmas, mindig hozzá visz közelebb, és mindig életet ment, megvigasztal, és egy élni érdemes élet lehetőségével kínál meg.

Ahogy ez a kávédaráló vándorol nemzedékről nemzedékre, úgy vándorolhat az iciri-piciri fiókján található evangélium is lélektől lélekig. Ugye megosztod ez után az ígéretes tanév után minél többekkel a kávédaráló hitvallásának titkát?

GÁNC S TAMÁS

Köztünk szolgáltak – ismerkedés hitoktatóinkkal

Az elmúlt tanévben lelkészeink és hatodévesünk mellett Szemerei Eszter és Liszikai Viktor segítették a megnövekedett számú hittanóra ellátását. Őket kérdeztük élményeikről, tapasztalataikról.

– Milyen elképzelésekkel vállaltad el a hitoktatást?

Sz. E.: – Én utolsó éves egyetemi tanulmányaim mellett, leginkább hitoktatási gyakorlatként vállaltam a gyülekezetben hat hittanórát. Korábban volt már részem hasonlóan kis csoportos, vagy egy-egy fős hittanórák tartásában, de ami ebben a tanévben pluszként a legnagyobb kihívást jelentette, az a kötelező hit- és erkölcsstan sajátos keretrendszere volt. Több olyan tanítványom is lett, akinek nincs állandó egyházi kapcsolata, akár Istenről sincs kialakult elképzelése, nem imádkozott még stb. Ez a sok esetben hiányos otthoni hitbeli háttér nehéz terepet jelent, hiszen az iskolában mindent a gyökereknél kell elkezdni. Ettől kezdetben tartottam, viszont mindeközben kihívást is jelentett. Azt a célt tűztem ki magam elé, hogy az ilyen esetekben a gyerekek a hittanórán pozitív élményt szerezzenek Istennel, a kereszténységgel és az evangélikus egyházzal kapcsolatban, személyes kérdések merüljenek fel bennük, amikre maguk is választ akarnak majd később találni, akár hit-

tanórán kívül is. Egy olyan folyamatot szerettem volna elindítani a gyerekekben, hogy ők maguk (akár a távolabbi jövőben, amikor megérnek rá), szívesen keressék tovább Istent és Jézust az evangélikus egyház segítségével.

L. V.: – A magam részéről örömmel néztem elébe a budai tanításnak, magam is budai születésű lévén úgy éreztem, hazai pályán mozgok. Alapos „képzést” kaptam hitoktatásból előző szolgálati helyemen, a pilisi gyülekezetben, ahol – azt lehet mondani – elég sok gyerkőc jár evangélikus hittanra az iskolákban. Nagyon kíváncsi voltam, hogy az ott szerzett tapasztalataimat miképp tudom hasznosítani a fővárosban. Pilisen a sok gyerek, a rendkívül eleven fiúk-lányok miatt muszáj volt az oktatást kreatív ötletekkel tarkítanom, különben egy percig sem kötöttem volna le a figyelmüket. Most úgy gondoltam, hogy kevesebb diák lévén kicsit talán „pihenek” a folyamatos fejtörésben.

– Mit sikerült mindezekből megvalósítanod?

Sz. E.: – Azt hiszem, a legtöbb esetben sikerült felkelteni az érdeklődést,

nagyon jó, személyes kapcsolatom alakult ki a gyerekekkel. Érdeklődők, voltak páran, akik kifejezetten mély kérdéseket vetettek fel. Remélem, azt sikerült elérnem, hogy a hittant ne tabuként, hanem ismerősként közelítsék meg, amihez hozzá lehet nyúlni, meg lehet ragadni, közel lehet hozzá férközni. Ha már nem csak lábujjhegyen kerülgetjük Istent és a Bibliát, ha nem csak bemagolunk kész válaszokat, és még mindig van kedvünk foglalkozni vele, akkor, szerintem egészen sokat kapunk a hit- és erkölcsstan oktatásból.

L. V.: – Annyiban igazam lett, hogy kevesebbet kellett kreatívkodnom, mivel a mostani tanítványaim maguktól is nagyon jó témákat vetettek föl, és szívesen beszélgettek a hitünket érintő mélyebb kérdésekről is. Ezt egy húsz fős osztályban nem lehetett volna ilyen bensőséges módon megbeszélni. Ebben egyébként az új tankönyvek is segítségemre voltak, szerintem számos témát elég jól közelítenek meg. Nagyon figyeltem, hogy az egyházi év adott pillanataiban – néha akár a tankönyvet is megkerülve – alaposan megbeszéljük, hogy a Szentírás útján éppen merre barangolunk, mi történt itt, milyen ez a „táj”. Nem túlzok, amikor azt mondom, hogy számomra is tanulságos, színes tanév áll mögöttem, és a gyülekezet felé is szeretném közvetíteni, hogy az evangélikusság kelenföldi, ifjú generációja nagyon élénk és okos csapat.

– Milyen terveid vannak a jövőt illetően?

Sz. E.: – Terveim szerint most júniusban befejezem a hittanár-nevelő tanár mesterképzést az Evangélikus Hittudományi Egyetemen, és ezt követően búcsút intek Budapestnek. Sajnos nem könnyű elköszönni a hittanosoktól, ám úgy néz ki, szeptembertől új helyen folytatom a munkát: a számomra szinte családnak számító kaposvári evangélikus gyülekezetben készülök elhelyezkedni főállású hitoktatóként. Ezt az évet azonban szeretettel köszönöm a Kelenföldi Evangélikus Egyházközségnek, mert nagyon sokat épültem belőle, módszertanilag és tanári kompetenciáimat tekintve is, és nagyon értékes gyerekekkel, fiatalokkal ismerkedhettem meg. A gyülekezet hitoktatására kérem Isten bőséges áldását.

L. V.: – Az elmúlt években elég sokat foglalkoztam egyetemi körülmények között a fejlődéslelektannal. Most azt szeretném, ha a hitoktatói eszközeimet, látásmódomat jobban tudnám a különböző korú gyerekek életkori sajátosságaihoz igazítani, tudatosan figyelni akarok arra, hogy a számukra leginkább elsajátítható módon adjam át azt, amit hitünkről és egyházunkról tudniuk kell.

BLÁZY MÁRTI

Búcsúztunk

Életének 85. évében a Mindenható elszólította közülünk **Sass Jánost** (1930–2014), gyülekezetünk évtizedeken át hűséges presbiterét, jegyzőjét és másodfelügyelőjét. A január 30-án templomunkban megtartott búcsúztatón a János evangéliuma 11,26 alapján így szólt a vigasztalás szava: *Jézus mondja: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is él.”*

A következőkben közreadjuk János bácsi életútjának összefoglalását, amint az a búcsúztatáson elhangzott.

Sass János 1930. április 2-án született Keszthelyen, ahol édesapja a mezőgazdasági akadémia gépészmérnök tanára volt. Pallagon kezdte iskolai éveit, majd a magyaróvári Piarista Gimnáziumban érettségizett 1948-ban; itt sokirányú érdeklődését tanárai nagyban segítették. Tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetemen folytatta, ahol a Villamosmérnöki Karon szerzett diplomát.

Két munkahelye volt: a Gamma Művek és az Országos Mérésügyi Hivatal. Német és francia nyelvvizsgával rendelkezett.

1959-ben a kelenföldi templomban volt az esküvője Tavassy Hajnalkával, ahol a temetésen is elhangzó ígét Kendeh Gyurka bácsi választotta és hirdette. 1960-ban született Ákos fia, 1965-ben Botond fia, aki sajnos csak egy napot élt, ám részesült a keresztség-

ben. Nyugdíjba vonulása után 1994-től főállású nagyapa volt, amíg Domonkos és Dénes unokáinak szüksége volt rá.

2013 decemberében értesültünk súlyos betegségéről. 2014-ben három műtét és belgyógyászati problémák vezettek december 29-i csendes elmeneteléhez.

Kötődése az evangélikus egyházhoz: Mosonmagyaróváron confirmált, érettségi után Budapestre jött a Műegyetemre.

Az Üllői úti protestáns menzára járt, ahol igen sok evangélikus ismeretségre tett szert.

Először a Deák téri gyülekezetbe, majd a kelenföldi gyülekezetbe járt rendszeresen. Részt vett az ifjúsági munkákban.

Az 1950-es években a kelenföldi gyülekezet presbiteré lett. Kb. tíz évig volt másodjegyzője, illetve jegyzője a gyülekezetnek. Két ciklusban másodfe-

lügyelői tisztséget töltött be. Az elmúlt években tiszteletbeli presbiter volt.

A fasori gimnázium újjáalakulása után az igazgatótanács munkájában is részt vett.

Az Ordass Lajos Baráti Kör alapító tagja volt, több mint tíz évig pénztárosa is. A Baráti Kör megszűnése előtt kb. két és fél évig megtisztelték az elnöki tisztséggel. Húsz évvel ezelőtt az ő ötlete alapján indult a „Pista bácsi ifjúságának” évenkénti őszi összejövele, amin 2014 novemberében – súlyos betegen – még igen erős akarattal részt tudott venni.

A cserkészlet mindig szívügye volt. Az evangélikus egyházban – mint valamikori cserkész – azon fáradozott, hogy minél több csapat jöjjön létre, például a Bocskai úton, a Várban, Óbudán. Szívesen vett részt az ICHTÜSZ Közösség munkájában, amely a Magyar Cserkészszövetségen belül támogatja a protestáns cserkészteket. Az Evangéliumi ICHTÜSZ Alapítvány kuratóriumi munkájában is részt vett közel húsz évig.

Istennek adunk hálát Sass János életéért!

Isten a kórteremben

Márciusi szeretetvendégségünkön „Közös zarándoklat – élet-halál kérdések a gyermek-onkológián” címmel Némethné Tóth Szilvia evangélikus lelkigondozó tartott beszélgetéssel egybekötött előadást.

Amikor láttam a plakátot, arra gondoltam, hogy na, ide biztosan nem megyek el. Van nekem elég gondom az életemben, nem szeretnék most még beteg gyerekekről is hallani. Ebben maradtam magammal, a baj csak az volt, hogy sehogyan sem nyugodtam meg ettől a döntésemtől. A várt belső béke nem jött el, sőt, egyre erősebben kellett magyarázkodnom magamnak. Aztán ahogyan teltek a napok és közeledett a szeretetvendégség időpontja, lassan felülkerekedett bennem egy másik érvelés, és nekiállt maga alá gyűrni az addigit: Egyrészt itt van egy ember, aki

hajlandó beteg gyerekek és azok szülei közé menni. Mi az, hogy én erre nem vagyok kíváncsi? Hát már az is baj, ha valaki törődik másokkal? Másrészt ha én, akinek sem beteg gyereke, sem olyan barátnője, rokona nincs, aki ilyen terhet hordozna – tehát ha én nem bírom elviselni, hogy ilyenről halljak, akkor ki? És még egy: mi az, hogy én azt gondolom, hogy nyugodt lelkiismerettel távol maradhatok a betegség és a kórházak világától? Ennyire félnék tőle?

Aztán persze az érvek hatottak, a belső viaskodás lecsitult bennem, és győzött az, aki azt mondta: idejön

valaki, beszél egy olyan világról, ami-
ben te, az Úristennek hála, nem vagy
jártas. Hát akkor minimum annyi,
hogy meghallgatom! Úgyhogy meghall-
gattam.

És nem bántam meg. Egyáltalán nem
bántam meg, sőt, olyan ajándék adagot
kaptam a batyumba, ami még nagyon
sokáig ki fog tartani.

De beszámolni róla már mindjárt ne-
hezebb. Meghatódtam azon a tisztele-
ten, ami a beteg gyerekek és szüleik felé
sugárzott az előadóból, ahogyan nem a
sztorizás, nem a szenzáció keresés, de
nem is az orvosi vagy pszichológiai
precizitás és esetleírás kerekedett ki a
szavaiból. Így nekem is nehezemre esik
bármit „kiadni” arról a megható és
szinte intim együttlétről, ahogyan
Némethné Tóth Szilvia bevont minket
a hirtelen és mindig rosszkor jött
betegség és a nagyon lassan alakuló,
hosszadalmas gyógyulás világába. De
talán néhány elhangzott gondolatot
sikerül visszaadnom.

Szilvia dr. Ottófy Gábor pécsi gyer-
mekonkológus osztályán találkozott
először a rákos gyerekek és az őket kí-
sérő hozzátartozók világával. Ottófy
dokortól tanulta meg, hogyan indul
minden: a doktor úr a kézhez kapott
pozitív lelet után, a kezelés kezdetekor
elmagyarazza a gyerekeknek és szülőnek
együtt – a lelkigondozó jelenlétében –,
hogy „most a te testedben néhány sejt
átállt a gonosz oldalra, de nekünk
megvannak azok a lézerkardjaink,

amikkel le tudjuk győzni őket. De a
harcot meg kell vívni, különben egyre
többek állnak át.”

Így indul a hosszú közös út, aminek
a végén az esetek legnagyobb részében
a gyógyulás vár, de amelyik út nagyon
sok küzdelemmel is jár. Ebben a
küzdelemben, amelyik a legtöbbször az
anya és a gyerek között zajlik, ebben
igyekszik Szilvia, a lelkigondozó jelen
lenni segítő létevel, támogató szavaival.
Sosem azért, hogy tanácsokat oszto-
gasson, sosem azért, hogy hamis
reményeket keltsen, de azért sem, hogy
hamis reményeket letörjön – hanem
azért, hogy legyen kihez fordulni
támaszért, ha az anya már úgy érzi,
nem megy egyedül tovább.

Szilvia nem bibliai igékkel dobáló-
zott, és nem teszi ezt a kórházban sem.
Mégis, az Úristen követeként áll meg
egy-egy ágy mellett, karolja át egy-egy
magát türtőztető, de mégis nagyon
mérges vagy a végtelenségig elfáradt
anya vállát.

Szavai szerint munkájának legnehe-
zebb pillanatai, egy gyermek halála –
ami felfoghatatlanul abnormális,
hiszen a világ alap rendjével homlok-
egyenest ellenkezik – mégis Isten-bizo-
nyíték számára. Ezek a gyerekek béké-
ben mennek el, és egészen biztos, hogy
valaki várja őket odaát.

Az előadás és beszélgetés alatt
többször eleredt a könnyem, nem csak
nekem. De a könnyezés felszabadító is
volt. Egy rövid időre bebocsátást

kaptunk a beteg gyerekek világába, és mi is részesei lehettünk egy egészen apró mértékben a mérhetetlen bánatnak és küzdelemnek, de a várva várt

gyógyulásnak is. Szilvia szavai minket is gondozva vezettek végig a részvét nehéz útján.

ITTÉS SZILVIA

Álomhétvége Balatonszárszón

„Valóságos álom – álmos valóság?” – címmel került megrendezésre Balatonszárszón április 24–26. között gyülekezetünk immár szokásosnak mondható hétvégeje.

Hatalmas, teltházias érdeklődés kísérte a rendezvényt. Az idő is ideális volt a tartalmas kikapcsolódásra. Bevezetésként Blázy Márti nyitóáhítata, Szepesfalvy Ákos köszöntése és Bence Kata – Gáncs Tamás mindenkit megmozgató „álmház projektje” hozta közelebb egymáshoz a résztvevőket. Az első este főelőadása Blázy Árpádé volt, aki bibliai oldalról vizsgálta meg az álom érdekes témakörét, „Akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget” (Zsolt 127,2b) – címmel.

Szombat délelőtt, Bedecs Réka áhítata után következett Simor Péter álmokutató előadása, „Az álom, mint a múlt lenyomata vagy a jövő előképe” – címmel. Az érdekesítő és elgondolkodtató előadás után délutáni pihenésre, kikapcsolódásra és sportolásra volt lehetőség. Az este fénypontja Korompayné Sebestyén Nóra előadása volt Babits Mihály Gólyakalifa című regényéről, mely irodalomtörténeti kontextusba

helyezte az álom témáját. Missura Tibor záró áhítata után a bátrabbak borkóstolón vettek részt.

A hétvége a Balaton parton tartott istentisztelettel zárult. Külön említést érdemelnek a segítők, akiknek hála a gyermekek is tartalmas szórakozással és foglalkozásokkal tölthették az időt, a szülők legnagyobb örömeire.

HARMATI BÉLÁNÉ

Egyházmegyei kórustalálkozó és mozaik prédikáció

Cantate vasárnap esti istentiszteletünkön egy különleges, mozaik prédikáció keretében szolgált az egyházmegyénk gyülekezeteinek egyesített kórusa. Koncert helyett valódi istentiszteletet tartottunk, amely az adott vasárnapra rendeltetett textus helyett a Karácsonytól Húsvétig terjedő időszak hét textusára és hat kórusművére épült.

„Egy szolgálta sem szolgálhat két úrnak, ...Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.” (Lk 16,13) – kezdődött a hétrészes mozaik prédikáció, és Gáncs Tamás rövid igemagyarázata után a hozzávetőleg 60 tagú egyesített kórus az ismert karácsonyi Bach korál szövegével vallotta, hogy „A szívem, lelkem, életem, ó fogadd tőlem kedvesen, ne szolgáljon csak Téged”.

„Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megaláztatokat emelt fel. Éhezőket látott el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel. Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról.” (Magnificat) – hangzott a második perikópa, mely kapcsán Isten irgalmáról beszélt a prédikátor: „Mert az igazságtalanság nem ülhet tort az éhezők, betegek, kismizmizettek feje fölött. Mert Isten országában van hely az asztalnál mindenkinek. Ott bukik a hatalom és győz az alázat.”. E gondolatkört Bárdos Lajos egyik karácsonyi kórusa egészítette ki: „Ádámot az Isten igen kedvelé, Az almáért mégis jól

megbünteté, Minden fia, lánya pokorra kerül, Ha a nagy Úristen meg nem kórörül.”

„De az a panasza ellened, hogy nincs meg már benned az első szerepet.” (Jel 2,4–5) – Ehhez a textushoz a mozaik prédikátor hozzáteszi, hogy „ezt erősíti meg maga Luther is a naponkénti megtérést hangsúlyozva.”, és azzal zárja a harmadik mozaikdarabot, hogy „Olyan jó tudni, hogy a Feltámadott velünk jár, nemcsak az emmausi úton.” Szívbemarkoló Sulyok Imre zenés böjti vallomása, mely mindannyiunk közös nyomorúsága: „Ó, Jézus, amikor sokan ... Nem járnak többé teveled ... Jézus, tövises az út, Nézd elveszünk a cél előtt ...”

„Ő erre így válaszolt: »Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!« Jézus azonban ezt felelte: »Mondom neked Péter: nem szólok meg a kakas ma, amíg háromszor le nem tagadod, hogy ismersz engem.«” (Lk 22,33–34) – Magyarázatul hangzik a szelíd lelkipásztori figyelmeztetés, hogy „legyen világos számunkra, hogy a mai Péterek mi vagyunk. Te és én.” E tragédiát G. B. Martini nagyheti kórusműve eképp mondja el: „Fájdalom és szomorúság ... Jöjjetek, virrasszunk véle mindhalálig, Ellenség veszi közre, latrok áruló nép, ... Szétfut ki eddig hű volt, ... És Jézus indul halni miértünk”. „Én nyomorult ember! Ki szabadít

meg ebből a halálra ítélt testből? Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus!" (Rm 7,21–25a) – Ismét csak rólunk van szó, „És hiába mondjuk, hogy mi Názáretit ordítottunk, mégiscsak Barabás jött ki a szánkon. És ebbe bele kellett, hogy haljon az Isten Fia. De feltámadt. De megszabadított.” Dicsőítünk A. Lotti húsvéti művével: „Úr Jézus Krisztus feltámadt ... Elszállott bús szívünkől a bánat ... Már a sírnak nincs hatalma ... Légy áldott érte Isten”.

„Mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: »Az igaz ember pedig hitből fog élni.«” (Rm 1,17) – Mit tehetünk a hitért? „A bizalom Istenben olyan ajándék, amiért imádkozhatunk, amiért kereshetjük az ő hangját, amiért válaszolhatunk, ha megszólít.” E lelkipásztori bátorításra válaszul J. S. Bach kórusművével könyörgünk a hitért: „Ó, Jertek, Énekeljünk, ... Ó, tarts meg minket, Isten. A szent és tiszta hitben, hogy áldjunk szívvel szájjal. A Jézus

Krisztus által.”

„Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében,” (Mt 28,18–20) – Az iménti hat gondolatból, igéből, magyarázatból és kórusműből álló füzér a hitvilágunk alapját foglalja össze. De mindez nem titok, hanem olyannyira nyilvános, hogy terjesztése a kötelességünk. „Mert a missziói parancs nem egy szabadon választott tantárgy, amit vagy felvesz az ember az egyetemen vagy nem: Jézus mielőtt mennybe megy, nagyon sokat bíz a tanítványokra. És ezt teszi ma is veled és velem. Ránk bízta az evangéliumot. Hogy szóval, tettel, énekkel, zenével, csenddel, imádsággal, az egész hiteles életünkkel őt hirdessük.”

A szokásos éves kórustalálkozóra érkezünk. De egy lelkiekben mély istentiszteletet éltünk át; hogy az egész életünk az Isten tiszteletévé váljon.

PRÖHLE PÉTER

Böjtölve és imádkozva

A húsvét előtti hetek igen nagy jelentőséggel bírnak a keresztyén ember életében. Ilyenkor tudatosan igyekszünk az elcsendesedésre, hogy Krisztus Urunk halálának és feltámadásának ünnepére méltóképpen felkészüljünk. Mindannyian érezzük, hogy felgyorsult

az életünk. Sodornak az események, csábítanak a lehetőségek, s közben szétzilálódnak a kapcsolataink, nincs időnk egymásra a nagy rohanásban. A böjti sorozat hat szerdai alkalma lehetőséget adott, hogy az ige köré gyűljünk, együtt énekeljünk, imádkozzunk,

és különböző zenei darabok segítségével egy-egy órát az odafent valókkal foglalkozunk.

Gyülekezeti tagok kérésére az igét ezúttal a gyülekezet lelkészei hirdették. Többek között hallhattunk arról, hogy mi a böjt célja, hogyan tudjuk a kegyességnek ezt a formáját gyakorolni? Elénk került a böjt, mint fellélegzés, mint közbenjárás, hiszen egy-egy elcsendesedés során nem csak magunkért, de szeretteinkért, gyülekezetünkért is imádkozunk. Az utolsó alkalmon egy vendég kórus szolgálatát hallgattuk meg, akik Liszt Ferenc Via Crucis művét adták elő úgy, hogy az egyes tételek

után verssorok segítségével idéztük fel Jézus fájdalmas keresztútját.

Jó volt ismét ilyen formában is együtt lenni, találkozni, átélni azt, hogy kell az ember életében lennie olyan időszaknak, amikor nem mi tevékenykedünk, hanem hagyjuk, hogy Isten munkálkodjon bennünk. Kívánom, hogy legyen minden héten legalább egy nap – nem csak adventben és böjtben –, ami valóban az Úr napja. Engedjünk Jézus hívásának, aki ma is hívja magához a megfáradtakat, hogy megnyugvást, szó szerint: fellélegzést adjon nekik.

BLÁZY ÁRPÁDNÉ

Megalakult a kelenföldi Férfikör

A kelenföldi evangélikus gyülekezet életében a gyülekezeti tagok közötti kapcsolatok egyik jellemzője a különböző korú, nemű, érdeklődésű testvérek rendszeres havi összejövetele. Ezek közül a legfiatalabb a 2014 októberében alakult kelenföldi Férfikör (FÉK).

Dr. Galli István testvérünk az Evangélikus Hittudományi Egyetem elvégzése után határozta el a FÉK megalapítását, melyben Blázy Árpád lelkészünk volt a társa. A FÉK alapításával az volt a cél, hogy az eddigi gyülekezeti körök életében eddig részt nem vevő, az egyházközség működéséhez lazábban kapcsolódó, a nyugdíj korhatár közelében levő, vagy azt már elhagyó

férfitestvérek részére nyújtson lehetőséget egyfajta önképzőköri jelleggel működő havi összejövetelen való részvételle.

A FÉK munkájában való részvétel minden gyülekezeti tag számára nyitott, így a résztvevők száma tovább növekedett a kezdeti tizenkét főnél. A jelenlegi tagság összetétele foglalkozását, képzettségét tekintve meglehetősen vegyes. A tagság többségében műszaki végzettségű, de jogi, biológiai, matematikai, zenei pályán működő tagjai is vannak a FÉK-nek. A végzettség mellett a tagok pályájuk során változatos területeken működtek mind földrajzi, mind intézményi tekintetben.

Ez sokféle ismeretet, érdeklődési területet, véleményt, valamint információt jelent. Ennek megfelelően várhatóan igen változatos programmal fog rendelkezni a FÉK. Az eddigi, és a további programok során is mindig keresztyén szemlélettel vizsgáljuk az adott témát.

A FÉK 2014. évi összejövetelein az addigi tagok mutatkoztak be. Legtöbben csak látásból vagy abból sem ismerték egymást, ezért nagy érdeklődés kísérte a másik testvér életútjának, tevékenységének megismerését. Sok érdekes gondolat, információ merült fel a bemutatkozás során. Ebből adódott az idei első, januári 12-i találkozásunk, egyben az első megbeszélésünk tárgya, amikor Gáspár Zoltán tagunk tartott vetített képes beszámolót Japánban töltött éveiről, az itt szerzett élményeiről, tapasztalatairól, és az ottani hitéletéről.

Az ez év január 7-i párizsi merénylet adta a februári összejövetelünk témáját, amikor is az iszlámról szóló előadásra került sor, melyet Blázy gyatizszeptelű úr meghívására dr. Fischl Vilmos evangélikus lelkész, a MEÖT főtitkára tartott. Az előadó hosszabb ideig élt arab környezetben, részben ott járt iskolába, majd a kuvaiti egyetemen diplomát is szerzett. Így az iszlámról személyes tapasztalattal rendelkezik, és előadása nagyon érdekes, sok új ismeretet adó volt.

A böjti időszakhoz kapcsolódott márciusi összejövetelünk témája, ami-

kor Galli testvérünk a torinói halotti lepelről szóló vetített képes előadására került sor. Ez a téma mindig nagyon érdekes, mivel a lepel Jézus szenvedésének tárgyi bizonyítékát jelenti.

Áprilisi összejövetelünkön Próhle Péter testvérünk tartott bevezető előadást Tudomány és hit harmóniája címmel. Az előadás után élénk eszmecsere bontakozott ki az elhangzottakkal kapcsolatban, több oldalról, műszaki, természettudományos szempontból kiegészítve, értelmezve a felmerült gondolatokat.

A májusi összejövetelünkön a FÉK alapító tagja, Tóth Sándor iparművész testvérünk számolt be művészi pályájáról, műveiről, kiállításairól. A beszámolót gazdag videó és dia anyag egészítette ki.

A júniusi találkozásunk alkalmával terveink szerint a halálbüntetés témáját vitatjuk meg jogi, erkölcsi és keresztyén szempontból. Érdekes és tanulságos vitára számítunk a nyári szünet előtt.

Az elmúlt esztendő találkozásainak témáját és azok megtárgyalását tekintve úgy érzem, izgalmas, tanulságos „önképzőköri” alkalmak voltak a FÉK összejövetelei. Azon ötvenen túli férfitestvéreinket, akik részt kívánnak venni az összejöveteleinken, ősztil szeretettel várjuk minden hónap második hétfőjén este 7 órakor a gyülekezeti teremben.

EGERSZEGI BÉLA

Nem közepes volt a Középkör

2014 szeptemberétől összesen kilenc alkalommal találkozott gyülekezeti középkörünk színes társasága. Voltak állandó tagok, de akadtak olyanok is, akiket egy-egy konkrét téma szólított meg.

Első alkalommal hangolódásként görög saláta, cukkinis sajtgolyó és egyéb finomságok mellett osztottuk meg egymással nyári élményeinket.

Októberben, a gyülekezeti hétvége részeként, úgynevezett középkör extrát tartottunk, ahol dr. Kodácsy Tamással közösen azon gondolkodtunk, vajon szükséges és érdemes-e bárkát építenünk a világ végére, s ha igen, milyet? Az előadásból és az azt követő beszélgetésből kiderült, sem egyénenként, sem közösségi téren nem vagyunk felkészülve az emberiség jelenlegi pazarló életmódját kísérő negatív következményekre.

Novemberben – részben még újonnan érkezettként – jómagam igyekeztem bevezetőt tartani a kortárs teológiában fellelhető pokolelképzelésekről, melyek sok esetben felülírják a korábbi dogmatikai jellegzetességeket.

A tavalyi naptári év utolsó alkalmán külsős előadóként dr. Szentiványi Ilona vallástörténész vezetett be minket az inkarnáció tanába, különböző vallások és felekezetek szemüvegén át. Személyes érintettsége révén az unitárius

felekezet alapelveivel is jobban megismerkedhettünk.

Januárban újult erővel találkoztunk, s az év egyik legpezsgőbb találkozását élhettük át, mikor Hajdich Szmola Patrik, a családi istentiszteleteken és nyári táborainkban közöttünk szolgáló teológus egy, a Lelkipásztor folyóiratban megjelent cikke alapján Könnyűzene = könnyű misszió? címmel tartott bevezető előadást. Az egyházzene régi és új formái mélyen érintik gyülekezetünk tagjait. Bizonyára ennek volt köszönhető, hogy sok vitás kérdés is előkerült a beszélgetésben, melyek mögött izlésbeli különbségek, tradíció és generációs szakadékok fedezhetők fel.

Az ezt követő alkalmon a Jézustól kapott missziói parancs relevanciáját vitattuk meg, egyéni és gyülekezeti szinten egyaránt. Érdemi továbblépés ugyan nem történt Újbuda lakóinak megszólíthatóságára nézve, ezzel együtt nagyon tartalmas együttlét volt.

Márciusban Tamás egy, a Gáncs család lelkészgenerációjáról szóló személyes kötődésű filmmel érkezett közénk. Ennek kapcsán a hit örökölhetőségéről tanakodtunk.

Áprilisban kedvenc istenes verseink, és Pilinszky János munkásságának megismerése adták számunkra a Középkör témáját, mely egyben a költészet napjának megünneplésére is szolgált.

Májusban pedig dr. Orosz Gábor Viktor rendszeres teológus, gyülekezetünk volt segédlelkésze jött el hozzánk egy, a gasztroteológia egyenlőre kuriózumnak számító világába történő bevezetéssel, melyet kézműves sörök

kóstolása követett. Ezután sem hagyunk fel az asztalközösség megélésével, hiszen a nyári szünet előtti utolsó Középkört is kulináris élvezetek tarkítják majd.

BEDECS RÉKA

Különböző nehézségek, de közös cél

Április 27–30. között Budapestre látogattam norvég kollegáimmal az Ås, Kroer és Nordby gyülekezetekből (Borg püspökség, Søndre Follo Esperesség).

Nyolcan érkeztünk: az esperes, Hege Fagermoen, az adminisztrációs és gazdasági ügyekért felelős munkatárs, két lelkész, két gyülekezeti hitoktató és két titkárnő. Egyházenészeink sajnos a közelgő püspöki látogatás miatt nem tudtak résztvenni.

Az utazás célja, azon kívül, hogy szerettem volna megmutatni kollégáimnak az én „hjerterby-met” – „a szívem városát” – az volt, hogy próbáljuk átgondolni a norvég egyház hitoktatási programjának új stratégiáját és tervet szőni, hogy ezt hogy tudjuk megvalósítani a nálunk keletkezett új helyzetben. (A három gyülekezet egy egység lett, és új tervet kell írunk közös célokkal, közös adminisztrációval és közös programokkal. Fő cél: a korosztályokat megcélzó program kiterjesztése minden megkeresztelt gyermekre és fiatalra 0-18 éves kor között; megtartani

őket az egyházban keresztelő és konfirmáció között, és után is.)

Érdekes volt hallani arról, hogy mit jelent lutheránus kisebbségként élni Magyarországon (nálunk a lakosság 85 %-a evangélikusnak keresztel). Építő beszélgetésekben volt részünk a budavári gyülekezetben, a püspöki hivatalban Gáncs Péter püspök úrnál és a kelenföldi gyülekezetben is. Nagy örömmel tölt el, hogy a szakmai eszmecsere mellett kollégáim ezeken a helyeken azt is megtapasztalhatták, hogy mit jelent a magyar vendégszeretet. Nagyon meghatódtak azon, ahogy a kelenföldi gyülekezet fogadott bennünket. Köszönjük szépen az ezzel kapcsolatos sok előkészületet, a finom vacsorát és baráti beszélgetést. A bibliacsoport érdeklődése és részvétele a beszélgetésen külön megérintette őket.

Hálát adok az Úrnak, hogy ez a találkozás megvalósulhatott azzal a gyülekezettel, ahonnan én indultam, ahova mind a mai napig örömmel járok vissza, s amely az én „hjerterby-met”-em, a szívem gyülekezete.

Az Úr áldása kísérje a kelenföldi és farkasréti gyülekezetek életét! Tusen takk for oss! (Nagyon köszönjük!)

HOLBY BAKAY TÍMEA

Április 29-én este egy 8 fős norvég katechetikai csoportot láttunk vendégül. A találkozást Bakay Tímea, gyülekezeti tagunk szervezte, aki Norvégiában él, férje lelkész, ő pedig katechetikai vezető a gyülekezetben. Gáncs Tamás köszöntését követően Blázy Márti és Tímea vezették a beszélgetést. A bemutatkozást követően megismerhettük az egymás gyülekezeteiben folyó gyermekmunkát.

Lelkészeink beszámoltak a Kelenföldön működő gyermek alkalmakról, a kötelező hitoktatás áldásairól és megvalósításának nehézségeiről. Szó esett a konfirmációs oktatásról, melynek kapcsán megtudtuk, hogy Norvégiában a gyermekek is részt vehetnek az úrvacsorai közösségben. Bence Judit részletes beszámolót tartott a vasárnapi istentiszteletekkel párhuzamosan tartott gyermek bibliaköréről. Ezt követően érdeklődéssel hallgattuk vendégeink

beszámolóját. Ők az utóbbi időben egy-egy célzott csoport (pl.: babás szülők, óvodás korú gyermekek és családjaik, iskolás gyermekek stb.) megszólításával próbálkoznak úgy, hogy nagy, többnapos, mozgalmas rendezvényeket szervezzenek. Ezekre az alkalmakra egyházon kívüliek is érkeznek, új baráti közösségek alakulnak ki. Reménység szerint a közös élmények folytatásaként lesznek olyanok, akik végérvényesen csatlakoznak az egyházhoz. Kérdésként merült fel, hogy vajon megéri-e ezeknek a nagy energiát igénylő alkalmaknak a szervezése, lebonyolítása? Megdöböntő volt hallani, hogy a keresztény Európában van olyan hely, ahol a más vallási kultúrából érkezett nagyszámú betelepültre való tekintettel nehéz egy-egy nagyobb egyházi rendezvényt szervezni a diszkrimináció vádjá nélkül. Míg nálunk kötelező erkölcs- és hitoktatás folyik, náluk nehézséget okoz az iskolákba való bejutás. Közös problémaként hangzott el a fiatalok megtartása gyülekezeteinkben.

Összegzésként a cikk címeként leírt gondolat fogalmazódott meg bennem.

Bár különböző akadályok gördülnek elénk, de a cél közös: Isten végtelen kegyelmének és szeretetének megismertetése minél szélesebb körben. Kérjük a Mindenható Istent, hogy bármilyen csábítóak legyenek is a világ hívságai,

mindig és minden helyzetben adjon bölcsességet és lehetőséget ahhoz, hogy parancsolatának eleget téve, az örömhír üzenetét el tudjuk juttatni az Őt keresőkhöz!

ZACHER EDINA

Ahol mindenkit szívesen látnak

A médiában gyakran hallani „Böjte atya árváiról”, és sokan segítik is a Dévai Szent Ferenc Alapítványban folyó felmérhetetlenül nehéz és áldozatos szolgálatot. Az idei ökumenikus imahét szervezésekor a kerület lelkészei részéről felmerült az az ötlet, hogy mi is nekik küldjük az imahét során templomainkban összegyűlt adományt. Közös határoztuk el azt is, hogy ezt saját magunk visszük el, hogy személyesen is el tudjuk mondani, milyen fontos az a szolgálat, amit végeznek. Öten a kerületből vállaltuk a „küldetést”, amely nemcsak fizikailag, de lelkileg is igénybe vett mindannyiunkat. Nem könnyű szembesülni ugyanis a kegyetlen tényekkel, hogy a 21. században még mindig vannak gyermekek (és nem kevesen), akik ki vannak szolgáltatva brutális szüleik kénye-kedvének, az éhezésnek, az otthontalanságnak, vagy éppen nem is ismerik szüleiket, mert valahol ott hagyták őket az árok szélén. Éppen egy ilyen eset indította el Csaba testvért is azon az úton, amelyen azóta is, számos

segítőjével együtt, fáradhatatlanul munkálkodik.

1993-ban, amikor új szolgálati helyére került, Dévára, az egyik esti mise előtt egy idős asszony kézen fogva hozott egy, a piszokból alig kilátszó kislányt. Elmondása szerint a templomba jövet találta a gyermeket a vonatállomáson. Kérte az atyát, hogy fogadja be a plébániára. Az atya azonban a papírok nélkül talált gyermeket nem akarta befogadni, így annyit ígért, hogy imádkozni fog a misén a gyermekért és az ő ügyéért. Mise közben aztán döbbsen olvasta az aznapi evangéliumot: „Aki befogad egyet a legkisebbek közül, engem fogad be”. Akkor úgy érezte, hogy nem beszélni kell a befogadó szeretetről, hanem cselekedni kell. Ez a kislány volt az első gyermek, akit közvetlenül az utcáról fogadtak be.

Ma már 19 településen van bentlakó otthonuk és 31 településen úgynevezett iskolaházak, ahol a gyermekeknek napközben viselik gondját. Reggelivel kezdik a napot, azután elkísérik őket

az iskolába, ebédet kapnak, délután pedig együtt tanulnak velük, illetve „életre nevelik őket” – azaz megtaníják őket rendet rakni (!), vasalni, varrni, énekelni, zenélni – kinek mire van tehetsége. Estére pedig a szülők hazaviszik őket. Az indulás óta több mint 2500 gyermeket láttak már el, biztosí-

tottak számukra megélhetést és adtak nekik reménységet egy új élet kezdetéhez. A kelenföldi gyülekezetek szerény adománya ugyan egy csepp a tengerben, de mégis nagy hálával, kitörő örömmel és nagy-nagy szeretettel fogadták.

BLÁZY ÁRPÁDNÉ

A Down-szindróma világnapja Sepsiszentgyörgyön

„A szeretet szemén át nem a különbségek látszanak, hanem a gazdagság” – ezzel a mottóval szerveztük meg a regionális Down-világnapi ünnepséget, amely 2015. március 21-én, szombaton a Várad József Általános Iskola dísztermében került megrendezésre, a Sepsiszentgyörgyi Evangélikus Egyház által működtetett Bartimeus Játzóház és a gyulafehérvári Caritas szervezésében. Több mint százhuszan ünnepeltünk, Down-szindrómás gyerekek, ifjak, családtagjaik és nevelőik, akik Székelyudvarhelyről, Csíkszeredából, Kézdivásárhelyről, Brassóból és nem utolsósorban Sepsiszentgyörgyről érkeztek. Az ünnepség Zelenák József evangélikus lelkészesperes bevezető gondolataival, köszöntőjével, majd Domokos Zsuzsanna tanítónő idézetével és a napi program

bemutatásával kezdődött. Veress Erna, székelyudvarhelyi leány saját versét olvasta fel, éneklés, modern tánc, bábjáték következett, végül a helyi Írisz ház fiataljai egyházi énekekkel zárták a szép délelőttöt. A szünetben kis lakomára is sor került, ahol a szülők kicserélhették tapasztalataikat – voltak többen, akik már régebről is ismerték egymást. Ezt követően a Cimborá Bábszínház igazgatója, Nagy Kopeczki Kálmán, Elek apó meséivel szórakoztatta a vendégeket. Ünnepségünk igazi, élőzenés táncchazzal zárult, ahol Benkő Éva és a Folker zenekar húzta a talpalávalót, de olyan jól, hogy az még a fájós lábúakat is táncra csábította.

A jövő évi folytatás reményében búcsúztunk el egymástól.

ROZSNYAI ÉVA

Reggeli a dévai ovisokkal

Down-világnap Sepsiszentgyörgyön

Konfirmandusok (felső sor balról jobbra): Szontagh Júlia, Papp Eszter, Koronczi Dávid, (Blázy Árpád), Rókusfalvy Anna, Szakmáry Virág, Platthy Antónia. Alsó sor: Rókusfalvy Márk, Nagy Bernadett, Süle-Szigeti Kamilla, Szakmáry Dalma, Légrády Máté.

Májusi lakásifi a Farkas családnál

A hitvalló kávédaráló

Szeretett gyülekezet!

Isten iránti hálával köszönjük meg testvéreink adományait, amelyek az idei áldozati vasárnapra érkeztek.

Az eddig begyűjtött adományok összege lapzártakor meghaladta a másfél millió forintot, de még érkeznek átutalások, postai befizetések, és továbbra is lehetőség nyílik csatlakozni a gyűjtéshez.

A befolyt összegből az alagsori szinten szükséges felújítási munkák tervezését, kivitelezését szeretnénk elvégeztetni. Ezek már a tervezett óvodánk későbbi kialakítását is figyelembe veszik.

A GYÜLEKEZET ELNÖKSÉGE

A következőkben – közkívánatra – közreadjuk az április 14-én tartott képviselő-testületi ülésen elhangzott lelkészi beszámolók rövidített változatát.

Egy hajóban evezünk – igazgató lelkészi beszámoló

*„Vannak jó szelek, s persze rosszak is,
bár a hullámok mögött vár ránk a part,
de semmilyen szél nem jó annak,
aki nem tudja, melyik kikötőbe tart.”*

(Kiss Tibor)

2014 lelkészi szolgálatait közül azokkal szeretném kezdeni a beszámolót, amelyek kisebb csoportokban, hét közben zajlottak:

A **középkör** csapatával a nyár előtt befejeztük Jakab levelének tanulmányozását. Vendégeink – Fabiny Tibor, Agod Anett, Szabó B. András és Várad Endre – is segítettek az újszövetségi irat értelmezésében. Az új tanévben hitünk olyan alapfogalmairól beszélgettünk az első szemeszterben, mint teremtettség, pokol, inkarnáció. A **bibliaiskolában**, melyet a hónap utolsó szerdáján tartok én, miután befejeztük az „Isten megkísértett szolgálói” címet, ősztól a „Hit és a ...” címmel indítottunk sorozatot, mely a tanév végéig tart. A **nagyifivel** és a **szeniorifivel** kapcsolatban változás történt, mivel ősz óta az immáron egyetemista csapattal kéthetente, a fiatal felnőttekkel pedig havonta találkozunk, utóbbiakkal mindig valakinek az otthonában, így magunkat „lakásifi”-ként is definiáljuk. Nagyon izgalmas ez a forma, benne van az ő-

kereszténységre jellemző intimitás, személyesség, vendéglátás csakúgy, mint a lelki közösség megélése egy otthoni környezetben – immáron több kisbabával együtt. Az iskolai **hittanórák** közege, tananyaga, a hittanosok tabuk nélküli kérdései segíthetnek újragondolni keresztény hitünk alapjait, hiszen jól tudjuk, hogy nincs őszintébb és nehezebb kérdés a gyermekek kérdéséinél.

Szeretném megosztani az örömeimet a 2014-es évben átélt sok-sok **személyes lelkipásztori beszélgetés** kapcsán, melyek legtöbbször egy-egy kazuáléhoz kötődtek. Hadd húzzam alá azt a tényt, hogy 2014-ben 44 keresztelelő volt gyülekezetünkben. Továbbra is hihetetlen erőt érzek a hónap első vasárnapján tartott **családi istentiszteletekkel** kapcsolatban, hálás vagyok azért a csapatért, stábért, fiatalokból álló munkatársi közösségért, amellyel együtt tervezzük és szervezzük ezeket az alkalmakat. Zeneileg törekszünk a „vegyes táplálkozásra”, hogy a következő

generációk magukénak érzéék evan-
gélikus koráljainkat, liturgikus éneke-
inket éppúgy, mint a gitáros zarándok-
énekeket. Hálával gondolok az új csa-
ládok megjelenésére ezen alkalmakon.
A folyamatosan növekvő létszám nagy-
nagy reménység közösségünk jövője
szempontjából.

Néhány meghatározó eseményre
hadd térjek ki:

A 2014-es **zenés böjti sorozatot**
*Három nem és három igen Krisztus meg-
kísértéseiben* címmel hirdettük meg
gyermekkórusok és vendég ige hirdetők
szolgálatával (Simon Attila, Rozs-Nagy
Szilvia, Kovács Viktor).

Tavasszal *Krisztus kultúráján keresztül*
címmel hívtuk a testvéreket **tavaszi**
gyülekezeti hétvégénkre Balaton-
szárszóra, **ősszel** pedig *Egy hajóban*
evezünk című **gyülekezeti hétvégén-**
ken lehettünk együtt, amelyen az elő-
adástól kezdve a hajókiránduláson és
hangversenyen át egészen a templom-
szentelési ünnepig, ahol vendégünk,
Krámer György, a MEE országos iroda-
igazgatója volt, megannyi csodálatos
közös pillanatnak lehettünk részesei.

Nyári napközis táborunkat a *Csoda-*
bogár kihajózik címmel hirdettük meg.
Résztevők és vezetők, közel ötven fő
lehettünk együtt öt napon keresztül,
végiggondolva és megtapasztalva, hogy
megannyi isteni és emberi csoda vesz
körül minket. Az i-re a pontot Emma
megszületése tette fel, aki a tábor be-
fejezése előtt öt perccel született meg,

nagy örömet okozva ezzel a két tábor-
lakó nővérnek, Lucának és Hangának,
de az egész tábornak is.

2014 szeptembere fontos állomás
volt gyülekezetünk történetében, hiszen
elkészült a **várva várt lift**, és így akadály-
mentesen megközelíthető lett a temp-
lomtér és ezzel istentiszteleteink, vala-
mint a kolumbárium is. Az ünnepi
istentiszteleten és az átadáson jelen
volt Bence Imre esperes, valamint
Hoffmann Tamás polgármester is.

Tavaly vendéglátói lehettünk az
Orgonapont Fesztiválnak júniusban,
a **Nyitott Templomok Napjának**
szeptemberben, az **EBBE** sorozatnak
ősszel, **Az út, amit a sors kijelölt ne-
künk** című előadásnak a zsidó-palesztin
megbékélésről októberben, valamint
decemberben a *Szabad-e bejönni ide betle-
hemmel?* című **Kaláka előadásnak** is.

Presbitériumunk elfogadott egy **új**
stratégiát, melynek kulcsszava a 'nyi-
tottság', és amely tulajdonképpen nem
felülírja az előzőt, hanem mintegy ki-
emel belőle prioritásokat: az istentiszte-
leti alkalmak újragondolását, a gyüleke-
zeti tagságra nevelést, a környezetünk
felé fordulást, kommunikációt.

Többször tárgyalta gyülekezetünk el-
nöksége, kibővített elnöksége, óvoda-
bizottsága és presbitériuma egy **gyüle-
kezeti fenntartású, két csoportos**
óvoda kialakításának lehetőségét épület-
komplexumunk alagsorában. A terve-
zés folyamata befejeződött és rendelke-
zünk építési engedéllyel is. Egyházi és

önkormányzati tárgyalások folyamatosan zajlanak az építkezés finanszírozása érdekében.

December második vasárnapján, Fabiny Tamás püspök úr szolgálatával megemlékeztünk **farkasréti templomunk felszentelésének 20. évfordulójáról**.

Színjátszó körünk lelkesen készült tavaly is: nagypénteken passiójátékkal, ősszel pedig az *Árnyék* című darab előadásával gazdagították közösségünk életét.

Cserkészcsapatunknál újabb őrök indulhattak tavaly ősszel, immáron új csapatparancsok vezetésével, Bence Zsolt személyében. Tavaly is meglátogathattam a csapat nyári táborát, ahol úrvacsorás istentiszteleten lehettünk együtt a nógrádsápi erdőben.

Személyi változások:

1. Bedecs Réka személyében az előző tanévben új hitoktatónk lett, ebben a tanévben pedig hatodévesként szolgált közöttünk.

2. 2014 őszétől két új hitoktató, Szemerei Eszter és Liszka Viktor segíti a hit- és erkölcsstan oktatást kerületünk iskoláiban.

3. Bernhardt Dóra lett Hírlevelünk új szerkesztője.

4. Gadó Benedek a kulturális közmunkaprogram keretén belül dolgozik új munkatársként közöttünk ősz óta, heti egy délelőttöt.

5. Drávucz János személyében új segédkántor szolgál gyülekezetünkben a

szereketvendégségeken – kántorainkkal egyeztetve.

6. Gadóné Kézdy Edit, gyülekezetünk presbitere és jegyzője október 20-án keltezett levelében lemondott tisztségéről.

7. Lázár Attila romló egészségi állapota miatt lemondott Fraknó utcai szeretetszolgálatunk vezetéséről, koordinálásáról, ezt a szolgálatot Mohácsi Lajosné vette át.

8. Az idén márciusban 80. születésnapját ünneplő Schulek Mátyás lelkész úr jelezte, hogy a tanév végén leteszi a lelkészi szolgálatot.

9. Gyülekezetünk közössége idén január 30-án búcsúzott Sass János testvérünktől, gyülekezetünk volt másodfelügyelőjétől, aki a tavalyi év decemberében hazatért Teremtőjéhez.

Tudjuk, hogy milyen kikötőbe tartunk, hiszen valljuk, hogy vigyáz ránk a Teremtő Atya. Hisszük, hogy a hajónkban ott ül, és mutatja az irányt maga a nagybetűs Út, Valóság és Élet, maga Jézus a Krisztus. És meg vagyunk győződve arról, hogy a vitorlánkba a szelet maga a Vigasztaló Lélek adja, aki megerősít minket, és minden sokszínűség és különbözőség ellenére képes az egység felé vinni közösségünket, a kelenföldi evangélikus gyülekezetet – újra meg újra.

EGY HAJÓBAN EVEZÜNK!

GÁNC S TAMÁS

Lelkészi beszámoló II.

Idén tizedik alkalommal készítettem el a lelkeszi beszámolómat, és ekkor szembeültem azzal, hogy az idő milyen gyorsan múlik. Az egykori kis hittanosok felnőttek, udvarolnak és udvaroltatnak maguknak, ifjúsági tagok családot alapítottak, gyermekek születtek. És szívbe markoló az a tény, hogy sokan – egyházfenntartók, munkatársak – már nincsenek közöttünk. A tíz év alatt a tavalyi évben voltam legtöbbször kórházban vagy szeretetotthonban híveinket meglátogatni. Mégis a hála szava az, amely egy lelkesz ajkán megfogalmazódik akkor, amikor egy-egy évet így summázunk, hiszen azt látom, látjuk, hogy igaz a próféta mondása, miszerint „szeret az Úr, azért nincs még végünk, nem szűnik meg irgalma, naponként megújul”. A napi teendőkhöz Ő ad erőt, és hiszem, hogy csüggedésünkben is Ő az, aki bátorít, kitartásra, helytállásra buzdít.

Egy évvel ezelőtt beszámoltunk arról, hogy a kötelező **hit- és erkölcsstan oktatással** igen megszaporodtak mindennapi teendőink. *Sajnos én nem tudtam egy vagy két napba beleszűríteni az általam megtartott hittanórák számát, így minden nap van hittanóráim. Akkor is, amikor hivatali időm van, így az a munka, vagy lelkipásztori beszélgetés, kazuális szolgálatok felvétele, egyéb teendők értelemszerűen más időpontra tevődnek.* Jó viszont az, hogy az iskolák, amelyekbe bejárok, igen

nagy örömmel fogadják jelenléteimet, mindenben segítőkészek, és korrektül tájékoztatnak bármilyen változásról.

Heti rendszerességgel **kisifjúsági** órát tartottam, ahol az elmúlt évben különböző bibliai történetek, példázatok kapcsán a növekedés témája került elénk, mint például felnőni a bizalomhoz, a feladathoz, a felelősségben, felnőni a teherbíráshoz, felnőni a választás bölcsességéhez. Kirándulást és múzeumlátogatást is szerveztünk: kérésre meglátogattuk a Sziklakórházat. Ősszel nagy izgalommal készültünk az adventi kézműves vásárra, ahova kézzel készített karácsonyfa díszeket, mézeskalácsot, és egyéb mézes finomságokat készítettünk.

A **hétfői bibliaórákon** 2014-ben az Apostolok cselekedeteiről írott könyvet tanulmányoztuk, ezen alkalmakat filmnézéssel zártuk le. Májusban vendégül láttuk a székesfehérvári nyugdíjasklub tagjait, akikkel meglátogattuk a közelmúltban felújított Vigadót, ahol megtekintettük a Makovecz Imre tiszteletére rendezett kiállítást. A Világimanapot is megtartottuk, 2014-ben az egyiptomi asszonyok készítették az imafonalat, itt az igehirdetés mellett egyiptomi élménybeszámolót is tartottam.

Konfirmációi oktatás. Májusban kilenc gyermek konfirmálkodott. Rendszeres találkozásaink mellett konfirmandus csendes hétvégét is volt alkal-

munk tartani: Balatonboglárra utaztunk, ahol sokat énekeltünk, tanultunk, játszottunk és kirándultunk is.

A **Fraknó utcai szeretetszolgálat**ban személyi változások történtek: Lázár Attila betegség miatt lemondott a vezetésről, az ő helyét ideiglenesen Mohácsi Lajosné tölti be. Öröndetes dolog, hogy 4 állandó munkatárssal bővült a szolgálattevők száma, ők: Juhász Mária, Gáspár Zoltán, Mády Erzsébet és Gadó Benedek. Ősztől hatodévesünk, Bedecs Réka és jómagam is intenzívebben bekapcsolódtunk a heti munkába. *Szolgálattevőink átlag életkora igen magas, így gondolkoznunk kell ennek a munkaágnak a „fiatalításán”. Elsősorban frissnyugdíjasokat szeretnénk megszólítani és buzdítani arra, hogy csatlakozzanak ehhez a nagyon szükséges, ámde nehéz szolgálathoz.* Júniusban ellátogattak hozzánk a kerület szociális ügyeiért felelős vezetői, akikkel arról tárgyaltunk, hogy miként tudnánk egymás munkáját segíteni. Megköszönték az általunk összekészített ételmisszercsomagot, illetve azóta két zsák gyermekruhát is eljuttattunk hozzájuk.

Havi alkalmak

Kismama kör: változó létszámmal, havi rendszerességgel találkozunk. A tavalyi évben Bruno Bettelheim „Az elég jó szülő” című könyvét vettük beszélgetéseink alapjául, de hamar rájöttünk, hogy az általa említett problémák az egész kicsi babás szülőknél még nem annyira aktuálisak, így más olvasmány után néztünk. Így esett a válasz-

tás Vekerdy Tamás „Jól szeretni” című munkájára.

A **női körben** önismereti sorozatot indítottunk: Bagdy Emőke „Utak önmagunkhoz” című írását olvastuk közösen, ami abban volt hivatott segíteni, hogy jobban megértsük reakcióinkat, kommunikáló képességünket, teherbírásunkat.

A tavalyi évben került először sor a **református-evangélikus lelkésznők** találkozására. Ezeknek a rendszeres találkozóknak az a célja, hogy lelkészként és nőként közösen keressünk válaszokat arra, hogy hol a helyünk a gyülekezetben, mi a szerepünk a családban, a társadalomban. Színházlátogatásra is sort kerítettünk, közösen megnéztük az Árva Bethlen Kata című színművet.

Egyéb alkalmak

A **Szent Margit Gimnázium** evangélikus tanulóinak bizonyos időközönként istentiszteleteket, valamint **lelki napot** tartok. Két vendég előadót hallgattunk az elmúlt esztendőben: Fűtő Róbert református lelkész és Riskóné Fazekas Mártát, a Lepramisszió igazgatóját, akik érdekes, elgondolkoztató előadásokon keresztül mutatták be azt a fontos munkaágot, amellyel foglalkoznak. És ha már Lepramisszió: arról is szólnom kell, hogy Missura Tiborné testvéremmel szinte havi rendszerességgel veszünk részt a megbeszéléseken, lelkészi, illetve világi kurátorként. Áprilisban nagyszabású világtalálkozót szerveztünk, mikor is a Nemzetközi

Lepramisszió, melynek Magyarország is tagja, több vezetője és munkatársa Magyarországra jött, hogy közösen ünnepeeljük meg a Nemzetközi Lepramisszió 140 éves, illetve a Magyarországi Lepramisszió 40 éves fennállását. Ezen kívül a MEE küldötteiként csendesnapokon, egyéb ünnepeken is részt veszünk. A tavalyi ökumenikus imahét bevételét is a Lepramisszió ajánlották fel a kerület gyülekezetei, amely 119 165 Ft volt.

A tavasz folyamán **szereketvendég**ség keretében vendégünk volt Harmati Béla László, az Evangélikus Múzeum igazgatója, aki „Érték(t)rend” címmel, Tar Kata, a Zsidók Jézusért Misszió munkatársa „Jézus a zsidó húsvétban” címmel, Riskó János református lelkipásztor pedig „A presbiterek szerepe a gyülekezetépítésben” címmel tartottak előadást.

A mindennapos rutint is meg kell

említenem, hiszen túl azon, hogy a különböző alkalmakat menetrend szerint megtartom/megtartjuk, ott vannak a különböző megbeszélések: munkatársi, katechetikai, diakóniai, vendéglátáshoz kapcsolódó megbeszélések, látogatások, vendégszolgálatok, áhítatok megtartása, betegúrvacsora, lelkigondozói beszélgetések, külön alkalmak szervezése, kazuális szolgálatok. Köszönet minden kedves munkatársnak, segítőnek, bennünket imádságos szeretettel hordozóknak. Végül hadd idézzem Salamon királyt, aki ezekkel a szavakkal fordult népe felé: „Legyen velünk Istenünk, az Úr, ahogyan őseinkkel volt. Ne hagyjon el bennünket, és ne vessen el magától. Hajlítsa magához szívünket, hogy mindig az Ő útjain járjunk, és megtartsuk parancsolatait, rendelkezéseit és végzéseit, amelyeket őseinknek is parancsolt.” (1Kir 8,57–58)

BLÁZY ÁRPÁDNÉ

Lelkészi beszámoló III.

Az elmúlt vasárnap igehirdetési alapigéjének záró versét hadd idézzem: *Boldogok, akik nem látnak és hisznek* (Jn 20,29b). E jézusi mondat ihlette meg az oltárképünket festő művészt, Raksányi Dezsőt. Alkotását elemezve többek között felvetődik az a kérdés: vajon ki az, aki a festmény közepét uraló, és azt kettéválasztó Feltámadott alakja mögött áll? Az evangéliumi epizód

ugyanis több tanítványt nem említ név szerint. Így ez a valaki bárki lehet – még akár Te, akár én is?! A Mestert mi sem láthatjuk szemtől szemben, csak olykor-olykor mintha felsejlene valami alakjából. Az emmausi tanítványokra gondolva pedig nem egyszer csak utólag döbbenünk rá arra, hogy egy-egy szituációban maga a Mester volt velünk, Ő állt mellettünk. Mintha oltárképünk

ily módon szólítaná meg és intené az elé leülőket: *Boldogok, akik nem látnak és hisznek...*

Egy kicsit ehhez hasonló gondolatokkal vágtunk neki a 2014-es esztendőnek. Nem tudhattuk akkor még, hogy vajon mit is tartogat az a számunkra?! Következzék azért most néhány konkrétum.

1) A köszönet szava

Mindenekelőtt köszönetet szeretnék mondani, a gyülekezet imaközösségéért (Győriné dr. Drenyovszky Irén), az imádságokért, melyek megtartó erejét újra meg újra érezhetjük és tapasztalhatjuk. Köszönet továbbá a szeretetért és biztatásért, ami sok-sok gyülekezeti tagtól eddig még nem tapasztalt módon nyilvánult meg az immár mögöttünk lévő esztendő során.

2) Füstbe ment tervek...

Sajnos, rajtunk kívül álló okok miatt az őszre tervezett sepsiszentgyörgyi testvérgyülekezeti látogatásunkat el kellett napolnunk. Helyette feleségemmel, Mártival október végén egy reformációi konferencián szolgálhattunk Bácsfalun (Hétfalu) és Sepsiszentgyörgyön.

A reformáció fél évezredes évfordulójához közeledve szép lenne, ha erre gyülekezetünk is tematikusan készülne. Az elmúlt két esztendőben azonban a hitoktatás alapjaiban változott meg, s ennek áldott lehetősége mellett be kell vallani, hogy egyéb elképzeléseink megvalósítására sajnos nem maradt kellő energia. Talán majd idén?!

Valamelyest kárpótolt azonban bennünket az immár hagyománnyá vált közös (úrvacsora vétellel egybekötött) **ökumenikus reformációi istentisztelet.**

3) És ami nem ment füstbe...

Tavaly ilyenkor még csak körvonalazódni látszott egy új kör beindítása. Örömmel számolhatok be arról, hogy dr. Galli István jogtanácsosunk tavaly diplomázott hittudományi egyetemünk teológus szakán, s vele közösen sikerült életre hívni azt a mintegy 15 tagú lelkes **férfikört** (FÉK), mely önképző formában töltött együtt havonta egy-egy kötetlen estét.

4) Rendszeres alkalmak (kis statisztikával, s a teljesség igénye nélkül) A több éve vezetett elektronikus lelkészi napló lehetővé teszi, hogy egy-két kattintással statisztikát készítsünk az egyes alkalmakról. Így a kötőlejes négytagú számsorok az általam tartott alkalmak 2011–2014-ig alakuló számát jelölik.

a) Heti alkalmak, elfoglaltság:

Mint már említettem, az államilag elrendelt **hit- és erkölcsstan** oktatás szervezése és megtartása igazi kihívást jelent. Tavaly szeptembertől heti hat hittanórát tartok a ciszter gimnáziumban, illetve a Kőbölkút utcai általános iskolában (a megtartott hittanórák alakulása az elmúlt négy évben: 43-51-79-142).

Szeptembertől két csoportban indult útjára a **konfirmáció**. Ennek oka, hogy a hívást meghalló és elfogadó 12 gyermekkel sajnos megoldhatatlanná vált,

hogy egyszerre, egy időpontban legyenek az alkalmak.

A **bibliaiskolán** folytattuk a Jelenések könyvének részletes tanulmányozását.

Míg a **hivatali órák** száma magától értetődően nagyjából azonos: 192-213-234-220, addig érdekes egy pillantást vetni az egyéb **megbeszélések** számának alakulására is: 215-176-132-101.

b) Havi alkalmak:

A **felnőtt ifjúsággal** (FIFA) folytattuk az interaktív önismereti sorozatunkat. Kirándulásunkat Gödöllőre szerveztük.

Az **istentiszteleti felolvasók** aktív tagjainak sorából elveszítettük Sass János volt másodfelügyelő és presbiter testvérünket, akitől idén januárban vettünk végső búcsút templomunkban. Ebbe a közösségbe azon testvéreinket hívjuk és várjuk, akik szívesen olvasnának vasárnaponként ígét vagy imádságot a fél tizenegykor kezdődő istentiszteleteken.

A **hétfői bibliaóra** tagsága, mely szemmel láthatóan kicserélődik, igen lelkes és aktív közösség, ahol egy-egy felvetett izgalmas kérdésről, témáról vagy az előző napi igehirdetési szakaszról beszélgetünk.

Az őszi-téli **szeretetvendégségeken** vendégeink voltak: jogtanácsos dr. Galli István, Prepeliczay Annamária balettművész és Maklár Ákos görögkatolikus lelkész.

c) Egyéb:

A *Királyok Királya jön* (Jel 19,16) címmel szerveztük az **ádvanti sorozatot**, melyen Vető István (Cinkota), Nagyné Szeker Éva (Rákoskeresztúr) és Selmezy Lajos (Monor) lelkészek szolgáltak.

Újdonság, hogy az **énekkari áhítatok** kéthetenként felváltva, hatodévesünkkel együtt a lelkészek tartják.

Tavaly hat ízben tarthattam **tévés áhítatot** (MTV – *Hajnali gondolatok*).

Még néhány statisztikai adat. A pásztori munkán belül a látogatások száma: 127-169-161-133, a lelkigondozó beszélgetéseké: 43-51-51-50, a családi úrvacsoráké: 7-8-5-7 volt, míg a vendégszolgálatoké 3-2-2-5 (Cinkota, EBBE, Bácsfalu, Zalaegerszeg és a ciszterek).

Tapasztalhatóan egyre fontosabb szerepet tölt be a világhálón való jelenlétünk, melyet a lelkészek honlap, ill. facebook gazdáinkkal, Nagy Attila és Vécsey Bánk testvéreinkkel közösen gondolnak.

BLÁZY ÁRPÁD

Hírek, események

• Nagypénteken a **MEVISZ Bárka** részére meghirdetett adakozás végső összege 101.245 Ft volt, melyet eljut-

tattunk a szervezethez. Legyen Isten áldása az adakozókon és az adományon egyaránt!

- Bedecs Réka hatodévesünk **vizsgatanításán** (április 29.) dr. Csepregi Zoltán professzor (EHE) és Szemerei János püspök, **vizsga-istentiszteletén** (május 17.) pedig Pángyánszky Ágnes egyetemi lelkész (EHE) és Bencze András püspökhelyettes voltak gyülekezetünk vendégei a vizsgabizottságok tagjaiként.

- Április 29-én Holby-Bakay Tímea vezetésével meglátogatta gyülekezetünket egy norvég **katechetikai csoport** (bővebben lásd a beszámolót).

- Május 8-án a Középkör vendége volt dr. Orosz Gábor Viktor egyetemi docens (EHE), aki **Gasztroteológia** címmel tartott bevezető előadást.

- Május 9–10-én tartottuk az idei **konfirmációt**. A beszámolóra két csoportban, Blázy Árpád vezetésével készült fel a tizenkét konfirmandus, akik közül egyikük a nyár folyamán fog megkeresztelkedni és megerősítő áldásban részesülni. (Lásd a fényképek között.) Kísérjük őket további életútjukon is imádsággal!

- Május 17-én a **Pax et bonum** énekegyüttes szolgált az esti vesperán.

- Május 31-én került sor a tavaszi **kerületi ökumenikus lelkésztalál-**

kozóra, melyen aktuális kérdések kerültek megbeszélésre.

- Május 27-én és június 8-án Blázy Árpád áhítattal szolgált az MTV Hajnali gondolatok című műsorában.

- Június 1-jén este tartották a fiatal felnőttek (FIFA) szokásos, grillezéssel egybekötött záró alkalmukat templomkertünkben. Az idei kirándulást a Dunakanyarba szervezzük (június 6).

- Június 22–26. között rendezzük meg a napközis hittantábort. Témánk az ígélet földjére való vándorlás. Áhítatok, interaktív előadások, kézművesfoglalkozások, sport és kirándulás színesítik a programot.

- Július 28–31. között rendezik Erdélyben a 2. KÖZ-ÉP-PONT Erdélyi Lutheránus Ifjúsági Találkozót, melynek témája a „HATÁROK” lesz. A Magyarországról érkezők részvételét az országos egyház anyagilag is támogatja. A szervezők szeretettel várnak Gyimesközéplek-Borospatakra minden érdeklődőt! Jelentkezés és további információ: szelrozsa@lutheran.hu

- Augusztus 29-én, szombaton 16 órakor lesz **Bence Áron ordinációja** a templomunkban.

ORGONAÜNNEP 2015

Három kántor koncertje

2015. június 6., szombat 18 óra

Bán István,
a budavári evangélikus
templom orgonistája

Pál Diana,
a kelenföldi evangélikus
templom orgonistája

Finta Gergely,
a Deák téri evangélikus
templom orgonistája

Műsoron Bach, Kerll, Krieger,
Muffat és Mendelssohn orgonaművei

A belépés díjtalan

Kelenföldi evangélikus templom
1114 Budapest, Bocskai út 10.

Hivatali rend

Lelkészi hivatal: 1114 Budapest, Bocskai út 10.

Hétfő–péntek 9–13 óra,

Szerda 17–19 óra

Lelkészek beosztása:

Gáncs Tamás: szerda 17–19 óra, péntek 10–12 óra

Blázy Árpád: kedd 10-12 óra, szerda 10-12 óra

Blázy Árpádné: hétfő 10–12 óra, csütörtök 10–12 óra

Szeretetszolgálat: 1115 Budapest, Fraknó u. 32.

Kedd 14–17 óra között

Telefonszámok

Lelkészi hivatal..... 1/361-2159

Gáncs Tamás igazgató lelkész..... 20/824-3703

Blázy Árpád parókus lelkész..... 20/824-2907; 1/385-0244

Blázy Árpádné másodlelkész..... 20/391-3711 (flottás)

Schulek Máttyás diakónus lelkész 20/824-5000

Bence Gábor karnagy-kántor..... 20/824-4524

Pál Diana orgonista-kántor a lelkészi hivatalon keresztül

Sutyinszki Katalin egyházfi..... 20/824-2125

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

A Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség
ingyenes lapja

1114 Budapest, Bocskai út 10., kelenfold@lutheran.hu, <http://kelenfold.lutheran.hu>

Fent vagyunk a Facebookon: Kelenföldi Evangélikus Gyülekezet

Szerkesztőség: Bedecs Réka, Bernhardt Dóra, Blázy Árpád, Blázy Árpádné, Gáncs Tamás, Harmati Béláné, Ittzés-Venásch Eszter, Szabó Kinga

Szerkesztőségi ügyekben kereshető: Bernhardt Dóra (dorabe3@gmail.com)

Megjelent 500 példányban. Egy példány előállítási költsége 80 forint. A lap készítéséhez adományokat elfogadunk, melyeket a templomi perselybe kérünk betenni.

Felelős kiadó: Szepesfalvy Ákos. Nyomdai előkészítés: Ecsedi Klára

Nyomdai kivitelezés: Vareg Produkció (www.vareg.hu). Felelős vezető: Egyed Márton